

Tuonilmaisiiin ovat siirtyneet

Väinö Vainio

Jääkärikenraali, kirjailija, Väinö V a i n i o kuoli 4.11.89 Vaasassa 97-vuotiaana. Hän oli syntynyt Hiitolassa 16.10.1892.

Vainio kirjoitti ylioppilaaksi Käkisalmissa 1914. Hän suunnitteli muusikon uraa, mutta päätyi ratkaisuun, joka muutti kaikki tulevaisuudensuunnitelmat; lokakuussa 1915 hän lähti mukaan jääkäriiliikkeeseen. Seuraavana vuonna hänet komennettiin takaisin Suomeen hoitamaan Kuivaniemen kylän etappiasemaa. Joulukuussa 1916 hän oli mukana kuuluisassa Simon kahakassa, palasi 1917 Saksaan erikoiskoulutukseen ja yleni luutnantiksi.

Vapaussodassa Vainio toimi joukkueenjohtajana ja haavoitui Tampereella Kalevankankaan taistelussa. Itsenäisen Suomen armeijassa hän palveli mm. komppanian päällikkönä ja komentajana, suoritti Teknillisen korkeakoulun sotatieteellisen osaston opinnot 1925 sekä kävi sotakorkeakoulun 1927.

Talvisodassa Vainio toimi Kannaksen armeijan, jatkosodassa Karjalan armeijan Aunuksen ryhmän pioneerikommentajana ja johti sotien jälkeen miinanraivaustöitä Lapissa.

37 palvelusvuoden jälkeen hän siirtyi eläkkeelle 1952, ja paneutui kirjallisiin töihin. Ensimmäinen teos Hopeavalkky oli ilmestynyt jo 1947. Samaan aihepiiriin, kalastukseen liittyivät myös Karnjargan väylällä (1950) ja Enkeli selvitti verkon (1961). Lisäksi Vainio kirjoitti Suomen jääkärien elämäkeraston täydennysosan I (1957), Hiitolan historian IV ja Kurkijoen historian IV ja julkaisi 1960-luvulla kolme teosta Yli pauhun kenttien, Maaorjat sekä Simon kahakka, viime mainitun 1968. Isäntälohi ja muita juttuja ilmestyi 1971.

Kenraali Vainio oli Karjalan Heimon aktiivinen lukija ja avustaja. Kun toimitus harmillisen väärinkäsityksen johdosta julisti hänet 'kuolleeksi' vuonna 1982, kenraali vastasi lähettämällä julkaistavaksi kirjoittamansa 2-osaisen kertomuksen Munkki ja Mantsin tyttö. Se myös julkaistiin.

Malakias M e l g i n kuoli 25.9.89 Kemissä. Hän oli syntynyt 3.1.1905 Voijärven pitäjän Uskelan kylässä, joka sijaitsi noin 60 kilometriä Vienan Kemistä lounaaseen. Iivo Härkösen laatiman kyläluettelon mukaan (1905) Uskelassa oli 35 taloa ja 207 asukasta.

Malakias Melgin tuli Suomeen 1922 pakolaisena tuhansien muiden karjalaisten tavoin. Ensimmäinen työpaikka löytyi Nokialta. Siellä hän kuitenkin kauan viihtynyt, vaan matkusti Kemiin, missä työskenteli mm. Veitsiluoto Oy:ssä ja Kemi Oy:ssä. Vuonna 1944 hän ryhtyi harjoittamaan itsenäistä ajurin ammattia.

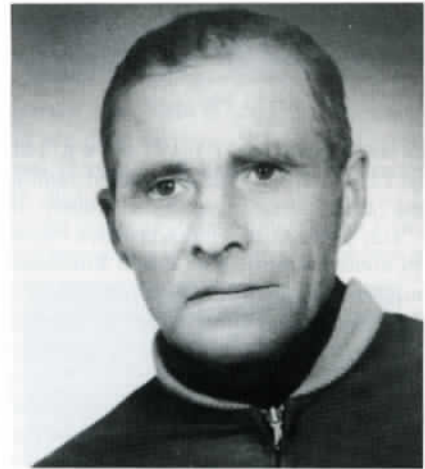
Karjalaispakolaisten yhteistoimintaan Melgin otti innolla osaa. Hän oli mukana niiden 17 nuoren joukossa, jotka koontuivat 27.2.1827 Karihaaran vanhalla kansakoululla, ja perustivat paikallisen kerhon. Malakias valittiin tilaisuudessa kerhon tilintarkastajaksi.

Karihaaran Karjala-kerhon johtokuntaan hän kuului sittemmin useina vuosina, esiintyi ahkerasti kerhon illanvietoissa ja juhlissa ja otti aktiivisesti osaa urheilutoimintaan, sekä kesä- että talvilajeihin.

Urheilu olikin hänelle keskeinen, elinikäinen harrastus. Pitkän matkan juoksut olivat hänen erikoisalaansa ja aikoinaan hän oli Perä-Pohjolan ainoa maratoonari. Hän otti useita kertoja osaa lajin SM-kilpailuihin ja harrasti juoksua vielä yli 40-vuotiaana.

Vanhemmalla iällä Malakias innostui suunnistuksesta ja voitti siinä useita piirinmestaruuksia.

Urheiluansioistaan hänelle myönnettiin urheilun kultainen I lk merkki, Suomen suunnistusliiton kultamerkki sekä urheiluseura Karihaaran Karun hopeinen ansiomerkki.

Malakias Melgin

Rovasti Mikael R i t a m o kuoli pitkäaikaisen sairauden murtama 17.10.89 Helsingissä. Hän oli syntynyt 16.8.1903 Salmin pitäjän Mantsinsaarella.

Mikael kävi vuosina 1920—21 Impilahden kansanopiston ja sen jälkeen vielä maamieskoulun. Vuosina 1925—30 oli vuorossa ortodoksinen pappisseminaari Sortavalassa. Näin hän valitsi suvun perinnön mukaisen ortodoksinen tehtävän elämänsä uraksi.

Ensimmäiseen virkaan Suojärven Varpakylän kirkkoheraraksi, rovasti Leonid Homasen seuraajaksi, hänet valittiin 1931. Tätä seurakuntaa hän palveli Suojärvellä vuoteen 1939 ja evakossa vielä vuoteen 1945 saakka.

Vuosina 1945—1955 hän toimi Taipaleen seurakunnan esi-

miehen ja vuosina 1955—1969 Kotkan seurakunnan kirkkoherrana.

Isä-Mikael oli innostava puhuja. Hänen saarinoissaan oli aina sanoma. Ne eivät jättäneet ketään kylmäksi. Saarvoja kuunneltiin. Myös karjalaseurojen tilaisuuksiin hän oli odotettu juhlapuhuja. Hän tunsu Karjalan hyvin ja hallitsi murteet. Salmin hän oppi kotipitäjässään, suojärven Varpakylässä, eikä repolaisuuskaan tuottanut vaikeuksia, kun vuodesta 1931 lähtien oli Fiiliniin vävynä.

Isä-Mikael vietti eläkepäiviensä Helsingissä. Täällä hän osallistui seurakuntatyöhön ja vieraili usein ortodosisissa kohteissa, milloin perheitä tukemassa, useimmiten heitä lohduttamassa.

Hänet haudattiin 20.10.1989 Lapinlahden ortodoksien hautausmaahan. Kepeät mullat hyvän sielunpaimenen haudalle.

K.P.

Mikael Ritamo

Taidevalokuvaaja Maija Aranto-Sutinen kuoli 29.9.89 Suonenjoella. Hän oli syntynyt Suojärven Kaitajärvellä 21.03.1902. Maijan äiti oli runonlaulajasuvun Härkkimä ja isä metsäalan Pulloja. Maija oli Ivan Illitsän tytär.

Jo 14-vuotiaana Maijalle selvisi elämänura. Hän pääsi harjoittelijaksi valokuvaamo Maijalaan, Sortavalassa. Vuonna 1934 hän perusti oman valokuvaamon Suonenjoelle.

Valtiovalta palkitsi Maijan pitkän uran. Hän sai taiteilijalätkkeen työstään, joka käsitti 50 000 otosta. Mukana on paljon kuvia vanhasta Suojärvestä. Sukulaisirakkaana hän ei unohtanut synnyinpitäjänsä. Vietti siellä lomansa ja kuvasi niin häät, hautajaiset, ihmiset kuin maisematkin.

Vanhuus, ikä jo 87 vuotta, ei estänyt Maijaa. Hän oli aina mukana Härkkimien sukukokouksessa. Vielä kesällä 1989 hän oli mukana oman pitäjän juhliissa Nurmeksessa.

Helsingissä kuoli 21.9.89 ent. kauppias Severi Jelve. Hän oli syntynyt 3.7.1909 Impilahdella.

Helsingissä kuoli Maj-Lis Pehto, os. Petrelius. Hän oli syntynyt 19.05.1906 Leipzigiissä.

Rouva Taimi Rohkimainen, o.s. Semenoff, kuoli 12.11.1989 Kuusamossa. Hän oli syntynyt 5.2.1902 Kiestingin Vaarakylässä. Hän oli naimisissa Vasili Rohkimaisen kanssa. Avioliitosta syntyi viisi poikaa ja yksi tytär.

Taimi Rohkimainen osallistui monin tavoin perheen omistaman yrityksen Kuusamon Talouskaupan kehittämiseen. Hänen vastuullaan oli mm. myymälän toiminta. Miehensä kuoleman jälkeen hän toimi vuodesta 1955 vuoteen 1963 yrityksen toimitusjohtajana. Kuusamon Kansanopiston johtokuntaan hän kuului vuosina 1950—1979. Kuusamon seurakunnan luottamustehtävissä hän oli 24 vuotta mm. kirkkokokouksen jäsenenä. Kuusamon Rauhanyhdistyksessä hän toimi taloudenhoitajana. Hän harrasti ahkerasti kutomista ja virkkaamista tehden mm. kauniita raanuja ja täkänöitä.

Taimi Rohkimainen

Maalari Santeri Lehtosaari kuoli 29.10.1989 Kuusamossa. Hän oli syntynyt 6.8.1923 Kuusamossa. Hänen isänsä Otto Lehtosaari (Potapoff) oli kotoisin Pistojärven Hirvisalmesta eli Salmesta ja äitinsä Anna Kiimasvaarasta.

Santeri Lehtosaari kävi kansanopiston ja sai sen jälkeen koulutuksen maalarin ammattiin. Hän työskenteli Kuusamon kunnan palveluksessa eläkeikään saakka. Vuonna 1946 hän meni naimisiin kuusamolaisen Toini Säckisen kanssa. Heille syntyi neljä tytärtä ja neljä poikaa. Lastenlapsia on yhdeksän. Santeri oli hyvin innokas kalastaja. Käsitään taitavana hän pystyi tekemään itse erinomaisia pyydyksiä. Hän oli kiinnostunut myös puusepäntöistä tehden muun muassa kauniita huonekaluja. — Hänet haudattiin Kuusamon Nilon hautausmaahan. Siunauksen toimitti isä Timo.

Santeri Lehtosaari

Anna Pajunen, ent. Melentjeff, kuoli Lahdessa 25.8.1989. Hän oli syntynyt Vienan-Karjalassa Kontokin pitäjässä 14.6.1910.

Runoilija Ilmari Pimiä, viimeinen elossa ollut kuuluisan Tulenkantajat-ryhmän jäsen kuoli Helsingissä 22.11.89. Hän oli syntynyt Kivennavalla, Karjalan Kannaksella 1897.